Yalan Hikâyesi

Burak Günseven

Tilki Kitap

tilki
Kitap

YALAN HİKAYESİ
Burak Günseven

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8579-94-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YALAN HİKAYESİ

Burak Günseven

“Hayallerimi kelimelere dökerken elimi hiç bırakmayan sevgili eşime...”

YAZAR HAKKINDA

Burak Günseven 23 Ocak 1984 tarihinde İstanbul'da doğdu. 2004 yılında İstanbul Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksek Okulundan, 2013 yılında Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi ve 2021 yılında da Ahmet Yesevi Üniversitesi İşletme Yüksek Lisans bölümünden mezun oldu. Meslek yaşamını özel sektörde yönetici olarak sürdüren yazar; evli ve iki çocuk babasıdır.

Yazarlık serüveni, oğluna verdiği bir sözle başlamış ve kendi hayali de olan yazarlığa ilk adımını "Dostluk Kulübü" adlı eseriyle atmıştır. Ardından çocuklara yönelik kaleme aldığı "Gizli Kütüphane" adlı eseri yayımlanmıştır. Yazar, "Yalan Hikâyesi" isimli çocuk kitabıyla edebiyat yolculuğunu sürdürmektedir.

HER ŞEYİN BAŞLANGICI…

Küçük bir yalan ne kadar kötü olabilir ki?

Eğer siz de böyle düşünüyorsanız, ne kadar kötü olabileceğine gelin birlikte bakalım…

İstanbul'da bir apartman dairesine gidiyoruz. Burası; Üsküdar'da mahalle arasında bulunan beş katlı bir apartmanın birinci katı. Burada dört kişilik bir aile yaşıyor. Metin Bey, ailenin en büyüğü ve Pars ile Asena'nın babasıdır. Zeren Hanım'ın da kocası olur. Metin Bey ve Zeren Hanım gayet sade yaşayan ve büyük bir şirkette çalışan insanlardır. İkisi de aynı işyerinde uzun yıllardır birlikte çalışıyorlar. İşleri çok yoğun ve hatta bazen hafta sonu bile çalışmak zorunda kalabiliyorlar.

Metin Bey ve Zeren Hanım on beş yıldır evliler. Pars, dokuz yaşındaki erkek çocukları ve bu sene dördüncü sınıfa başladı. Asena ise Pars'ın ablası ve on üç yaşında. O da bu sene sekizinci sınıfa gidiyor. Pars biraz hareketli bir çocuk ve televizyon izlemeyi çok seviyor. Ablası ise daha sakin bir karaktere sahip. Genelde ödevlerini bitirdikten sonra, biraz kitap okumayı ve erkenden yatmayı tercih eder. Metin Bey ve Zeren Hanım çalıştıkları işyerinden biraz geç sayılabilecek bir saatte çıkıyorlar. Bu yüzden bazen çocuklarına ve kendilerine yeterli vakit ayıramadıklarını düşünüyorlar. Evde olmadıkları za-

manlarda ise çocuklara Gökçe ablaları bakıyor. Çocuklar zaten günün çoğunda okulda oluyorlar. Gökçe ablaları, okula gitmeden önce kahvaltılarını yapmalarına ve çantalarını hazırlamalarına yardımcı oluyor. Asena biraz daha büyük olduğu için her şeyini kendisi hazırlayabiliyor. Gökçe ablaları daha çok Pars için yardımcı oluyor bu yüzden. Çocuklar okula gittiklerinde ise ortalığı toplayarak eve gelmelerini bekliyor. Çocukların anne ve babaları geldiğinde ise Gökçe ablalarının görevi bitmiş oluyor. Uzun süredir evlerine geldiği ve her konuda kendilerine yardımcı olduğu için Gökçe ablalarını çok seviyorlar. Gökçe, üniversite son sınıfta okuyor ve bir yandan kalan derslerine çalışırken bir yandan da Asena ve Pars ile ilgilenerek okul harçlığını çıkarmış oluyor.

Bir cuma günü çocukların ikisi de eve dönmüştü. Gökçe ablalarıyla birlikte yapmaları gereken sorumlulukları yerine getirdiler. Üstlerini değiştirdiler, ödevlerini yaptılar, biraz serbest zaman geçirdiler ve akşam yemeği öncesi ellerini yıkayıp beklemeye başladılar. Beklerken televizyon izliyorlardı. Kapı çaldı ve Metin Bey ile Zeren Hanım da geldi. Akşam saat yedi olduğunda herkes evdeydi. Metin Bey ve Zeren Hanım yine çok yorgun görünüyordu. Gökçe onları kapıda güler yüzle karşıladığında aynı şekilde karşılık verdiler ve selamlaştılar. Pars, anne ve babasını gördüğüne çok sevinmişti. Kapıdan girer girmez ikisine de sarıldı. Ablası Asena da ayağa kalktı ve o da anne ve babasını öpücükle karşıladı. Metin Bey;

"Eee çocuklar gününüz nasıl geçti bakalım? Gökçe ablanızı üzmediniz değil mi?"

"Birlikte televizyon izliyorduk. Bugün iki dersten sınav olduk." dedi Asena.

"Nasıl geçti diye sormayacağım, zaten güzel geçmiştir." diyerek gülümsedi babası.

Asena çok çalışkan bir kızdı. Önceki sınıflarında da hep sınıf birincisi olmuştu. Bu yüzden ailesinin bu konuda kendisine güveni tamdı. Pars da çok akıllı bir çocuktu. Derslerini bir kez dinlediğinde hemen anlardı. Sadece çok aktif ve hareketli bir çocuk olduğu için dikkatini her zaman derslere vermiyordu. Ödev yapmak ona bazen sıkıcı gelebiliyordu. Ödevlerini çok hızlı bitirip bir an önce televizyonun karşısına geçmek istiyordu. Televizyonda bir belgesel veya çizgi film izlemek ona daha zevkli geliyordu.

Gökçe ablaları gittikten sonra ailece akşam yemeklerini yemişlerdi. Hep beraber biraz vakit geçirdikten sonra hepsinin yavaş yavaş uykusu gelmeye başlamıştı bile. Birlikte izleyebilecekleri kısa bir film açmışlardı. Filmi izlerken anne ve babaları arada sırada birbirlerine bakıyorlardı. Bakışlarında sanki biraz tedirginlik var gibiydi. Bu durum Asena'nın dikkatini çekmişti ancak Pars pek farkında değil gibiydi. Sonunda Metin Bey kumandayı eline aldı ve filmi durdurdu. Böylece Pars'ın da dikkatini çekebilmişti. Şu an herkes Metin Bey'e bakıyordu. Metin Bey, yüzündeki tedirgin ifadeyi yok etmek ister gibi bir anda gülümsemeye başladı.

"Çocuklar… Ben ve anneniz size bir şey söylemek istiyoruz. Filmi o yüzden durdurdum. Sonra izlemeye devam edebiliriz."

Kurduğu bu cümleyle, ilgiyi biraz daha üstüne çekebilmişti. Ancak bu sefer, az önceki tedirgin yüz ifadesi, sanki diğer aile üyelerine de geçmişti birden. "Bu kadar önemli ne oldu acaba?" diye düşünmeye başlamıştı bile çocuklar. Asena, daha düşünceli görünüyordu.

"Lafı çok uzatmayacağım. Yatma vaktiniz yaklaştı. Biliyorsunuz uzun süredir işlerimiz çok yoğun. Önümüzdeki hafta da şirket yöneticileri ve önemli müşterilerimizle bazı toplantılarımız olacak. Bu yüzden annenizle birlikte bir haftalığına şehir dışına gitmemiz gerekiyor."

Asena ve Pars şaşkın bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı. Metin Bey devam etti;

"Ancak endişe etmenizi gerektiren bir durum yok.

Biliyorsunuz Gökçe ablanız uzun süredir bize yardımcı oluyor. Biz kendisiyle konuştuk. Yine size bakmaya devam edecek ama bu sefer bir hafta boyunca sizinle bizim evde kalacak. Önümüzdeki hafta önemli bir işi yokmuş. Bu yüzden rahatça bizde kalabilir. İhtiyacınız olan her şeyi bırakacağız merak etmeyin. Gökçe ablanız size güzel yemekler hazırlayacaktır. Bazı günler dışarıdan da yemek söyleyebilirsiniz. Paraya veya herhangi başka bir şeye ihtiyacınız olduğunda yine yardımcı olacaktır. Yeteri kadar para da bırakıyor olacağız."

Cümlesi bitmeden önce Zeren Hanım da tek tek çocukların yüzlerine bakıyordu. Bu durumu nasıl karşılayacaklarını iyice incelemek istiyor gibi görünüyordu. Cümle bittikten sonra bir süre çocuklardan hiçbir tepki gelmedi.

"Bir hafta boyunca sizi göremeyecek miyiz yani?" diye sordu Pars.

Bu cümle Zeren Hanım'ı çok etkilemiş gibiydi. Yüz ifadesi birden değişmeye başladı. Dudaklarını ısırıyordu sanki. Metin Bey de bu durumu fark etmiş gibiydi ve hemen söze atıldı;

"Evet ama telefonla konuşabiliriz. İşlerimizin olmadığı zamanlarda görüntülü bile görüşebiliriz. Biliyorum, hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık ama siz de artık çok küçük çocuklar değilsiniz. Bu durumu idare edebilirsiniz diye düşünüyorum. Hem, hafta sonu gelmiş olacağız. Hafta içi zaten günün büyük zamanında siz okulda oluyorsunuz biz de işyerinde."

Sanki başka soru gelmemesi için cümleleri art arda

hızlıca sıralıyor gibiydi. Babalarının söyledikleri şu an mantıklı gelmeye başlamıştı çocuklara da. Gerçekten de hafta içi sadece birkaç saat vakit geçirebiliyorlardı birlikte.

"Peki siz nerede olacaksınız?" diye sordu Asena.

Metin Bey ve Zeren Hanım hızlıca birbirlerine baktılar. Birkaç saniyelik beklemeden sonra Zeren Hanım ağzını açacak gibi olmuştu ki Metin Bey; "Ankara!" diye söze girdi hemen.

"Bir hafta boyunca Ankara'da olacağız. Zaten bizim de pek hoşumuza giden bir hafta olmayacak. Sıkıcı toplantılarla geçen günler ne kadar keyifli olabilir ki? Ama işte hepsine katılmak zorundayız maalesef."

Asena'nın sormak istediği daha fazla soru var gibiydi ama şu an aklına bir şey gelmiyordu. Sanki her şey çok ani olmuştu.

"Sizi özleyeceğiz ama Gökçe ablayla da iyi vakit geçirebiliriz. Akşamları film izlememize izin var değil mi?"

Pars'ın bu sorusuna cevap vermeden önce anne ve babası yine birbirlerine baktılar. "Özlemek" kelimesinden sonra Zeren Hanım'ın yüz ifadesi yine aynı hâli almıştı sanki. Gözleri dolmuş ve dudaklarını belli belirsiz ısırıyor gibiydi. Babaları devam etti;

"Ödevlerinizi bitirdikten sonra neden olmasın ki? Gökçe ablanızla biz konuşuruz. Ödevler ve kitap okuma için saatler belirlersiniz. Sonrasında oyun veya televizyon için hakkınız olur ama televizyon sadece belirli günler ve belirli saatlerde bunu biliyorsunuz!"

Pars çok çabuk ikna olmuşa benziyordu. Kafasında Gökçe ablalarıyla geçirecekleri zamanları planlar gibiydi. Gökçe ablaları onlarla oyunlar da oynuyordu. Bu yüzden onlarda kalacak olmasına sevinmişti.

"Ankara'dan bize bir şey almayı unutmayın o hâlde."

Pars'ın son cümlesinden sonra anne ve babası yine birbirlerine baktılar. Bu sefer annesi söze girebildi;

"Tabii ki… Almaz mıyız hiç?"

Bu sefer Metin Bey dudaklarını birleştirmiş ve uzaklara doğru bakıyordu. Belli belirsiz bir şekilde kafasını da sallıyordu bir yandan.

"Alırız tabii oğlum." dedi o da.

Birkaç saniye sessizlik olduktan sonra kumandayı tekrar eline aldı ve filmi kaldığı yerden açtı. Şimdi hepsi televizyona bakıyordu ancak hepsinin aklında soru işaretleri var gibiydi.

Küçük bir yalan ne kadar kötü olabilir ki? İşte bu hikâye tam da bunu anlatıyor! Bazen öylesine söylediğimiz, bazen bilerek söylediğimiz, bazen de sırf biri üzülmesin diye söylediğimiz yalanlar... Bu yalanlar başımıza büyük sorunlar açabiliyor. Hele ki sürekli söylenen küçük yalanlar! Zamanla kötü bir alışkanlığa dönüşebiliyor... Bize, doğruyu söylemeyi bile unutturabiliyor!

Bu hikâyenin baş kahramanları; zeki ama bir o kadar da afacan bir çocuk, aklı başında bir abla ve cesur bir bakıcı...
Bakalım, kötülerin elinden ve yalanların içinden kurtulup, doğru yola ulaşabilecekler mi? Macerası bir dakika bile eksik olmayan bu hikâye, keşfedilmemiş bir hazine gibi sizleri bekliyor...

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579949